Για έναν μεγάλο συγχωριανό μας μαχητή της ζωής.

Αγαπητέ φίλε και αδερφέ Δρόσο Γκροζούδη

Δεν περίμενα και δεν φανταζόμουν τότε, τα πρώτα χρόνια της εφηβείας μου, όταν εσύ, εμένα και τον συχωρεμένο αδελφό σου και φίλο μου Πολύκαρπο μας έκλεινες στην αγκαλιά σου και με τις πρακτικές αλλά σοφές συμβουλές σου μας κατεύθυνες να βρούμε τη σωστή-ηθική στράτα για να πορευτούμε στη μετέπειτα ζωή μας, ότι σήμερα η μοίρα θα μου φόρτωνε το θλιβερό καθήκον και την πικρή τιμή να γράψω λίγα απλά λόγια μνημοσύνης στην ιστοσελίδα του χωριού μας.

Σε προσφωνώ μαχητή γιατί έζησες μαχόμενος. Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια έδωσες μεγάλες μάχες με την επάρατο και για δεκαπέντε χρόνια έβγαινες νικητής στους άνισους αγώνες σου με το θάνατο, σαν άλλος Διγενής. Αλλά μοιραία αδελφέ και φίλε Δρόσο ακολούθησες και συ το πεπρωμένο των θνητών και προχθές παρέδωσες την ψυχή σου στον Δημιουργό μας.

Ήσουν το τρίτο κατά σειρά από τα επτά τέκνα του Καραφύλλη και της Πολυξένης και επειδή έτυχε να ανήκεις στην ομάδα των μεγάλων της οικογένειας, έμεινες στο χωριό, δίπλα στον πατέρα σου και στον μεγαλύτερο αδερφό σου συχωρεμένο Πολυχρόνη να δουλεύεις στα χωράφια και στα κοπάδια σας βοηθώντας και τα μικρότερα αδέλφια σου να σπουδάσουν.

Από μικρός υπηρέτης της γεωργίας και της κτηνοτροφίας. Έξι μέρες την εβδομάδα δούλευες σκληρά αλλά προγραμματισμένα και μεθοδικά για καλές σοδειές και την εβδόμη στην εκκλησία να ευχαριστείς το Θεό κάτω από τους ψαλμούς του πατέρα σου.

DEUTZ

